

Arrest

nr. 175 293 van 23 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 september 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13 sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 september 2016.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juni 2008 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Bergen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens valsmunterij.

1.2. Op 1 december 2014 werd verzoeker afgevoerd van ambtswege.

1.3. Er werd op 16 september 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.OB.001125/2016) naar aanleiding van een verkeerscontrole. Verzoeker identificeerde zich met een Bulgaarse identiteitskaart en een Bulgaars rijbewijs op naam van OVANESYAN Karen. Nadat de politie onregelmatigheden vaststelde, bleek uit verdere controle dat die documenten vals waren. Verzoeker verklaarde om reden van illegaal verblijf de valse documenten gebruikt te hebben.

1.2. Op 16 september 2016 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dezelfde dag werd een inreisverbod opgelegd voor de duur van acht jaar (bijlage 13sexies).

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de ontvankelijkheid

Het bepaalde in de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van acht jaar (bijlage 13sexies).

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. *In casu* voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift een verdedigbare grief aan.

4.4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

4.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.4.3. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Verzoeker betoogt dat zijn partner en kinderen een verblijfsrecht hebben, dat de kinderen schoolgaand zijn, dat zijn recht om te worden gehoord werd geschonden, dat hij en zijn echtgenote terug samenwonen sedert 2015, dat hij reeds 10 jaar in België verblijft en dat hij sedert de veroordeling van 2008 geen andere veroordeling heeft opgelopen. Aangaande het feit dat hij en zijn echtgenote terug samenwonen verwijst verzoeker naar een attest van Dr. Nkouokam dat als stuk 13 bij het verzoekschrift is gevoegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 1 december 2014 van ambtswege is afgevoerd. Zijn echtgenote, mevr. Tumanyan Kristine, verblijft sedert 2 februari 2015 in La Louvière met de drie minderjarige kinderen. Uit geen enkel document (noch uit het administratief dossier, noch uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt) blijkt dat verzoeker en mevr. Tumanyan Kristine sedert 2015 terug zouden samenwonen.

De schending van het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht, pas tot nietigverklaring (of *in casu* schorsing) van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. I- 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C- 288/96, Jurispr. blz. I- 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C- 96/11 P, punt 80).

Verzoeker staat zijn betoog dat hij samenwoont met zijn echtgenote met de verwijzing naar een attest van Dr. Nkouokam dat als stuk 13 bij het verzoekschrift is gevoegd. Dit attest, dat dateert van 20 september 2016 en dus van na de bestreden beslissing, stelt niet dat verzoeker samenwoont met zijn echtgenote en de kinderen. Met betrekking tot de schending van het hoorrecht stelt verzoeker nog dat indien hij voorafgaand aan de beslissing zou zijn gehoord hij zou hebben gezegd dat hij samenwoont met zijn echtgenote. Met deze loutere bewering maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij effectief samenwoont met zijn echtgenote. Verzoeker toont niet aan dat indien hij gehoord zou zijn geweest voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, dit tot een andere afloop had geleid.

Het bestaan van een gezinsleven wordt niet aangetoond en bovendien blijkt uit het administratief dossier een contra-indicatie daarvan. Immers werd mevr. Tumanyan Kristine reeds op 16 december 2014 gemachtigd tot een verblijf, terwijl verzoekers aanvraag werd verworpen. In de beslissing die ten aanzien van hem genomen werd, werd onder meer het volgende gemotiveerd: Vrije vertaling:

“Anderzijds is de heer Toumanyany gescheiden van de rest van zijn gezin sedert 2011 en brengt geen enkel bewijs bij dat hij regelmatige contacten zou onderhouden met zijn gezin en actief zou bijdragen tot de opvoeding van zijn kind. Derhalve kan het ingeroepen element geen regularisatie van meer dan drie maanden rechtvaardigen.”

Verzoeker weerlegt de vaststelling dat hij sedert 2011 gescheiden leeft van zijn gezin niet. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Er werd wel degelijk een belangenafweging gemaakt die strookt met de elementen uit het administratief dossier.

4.4.4. Wat de inmenging in het gezinsleven betreft

De Raad wijst er op dat de hier voorliggende zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het familieleven geschonden wordt, maar dat zij ook een zaak van immigratie en openbare orde betreft.

Verzoeker stelt aangaande artikel 8, tweede lid, EVRM het volgende:

“Dat niet alleen de bestreden beslissing op geen enkele wijze laat blijken dat er een noodzakelijkheidstoets of een proportionaliteitstoets is uitgevoerd, doordat enkel wordt gesteld dat de eiser inbreuken zou hebben gepleegd die de openbare orde van het land schaden en dat blijkt uit het artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut zou zijn;

Dat een dergelijke motivering absoluut onafdoende is, gezien het niet voldoende is te stellen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is, maar dat er effectief moet worden duidelijk gemaakt in de motivering van de bestreden beslissing dat er een onderzoek is gevoerd naar de noodzakelijkheid van de inmenging in het gezins- en privéleven en ook naar de proportionaliteit van de maatregel die een inmenging in dit privé- en gezinsleven tot gevolg heeft; Dat niet wordt ontkend door de tegenpartij dat zij op de hoogte is van het privé- en gezinsleven van de eiser, dat hij minderjarige kinderen heeft, maar dat op foutieve wijze wordt uitgegaan van de veronderstelling dat deze gezinsleden eveneens illegaal in België verblijven en dat zij eveneens, net als de eiser het grondgebied zouden moeten verlaten, wat absoluut incorrect is en dus niet kan worden beschouwd als een afdoende motivering, in het licht van de vereisten van artikel 8.2 van het EVRM; (...)

Dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de eiser een veroordeling heeft opgelopen van drie jaar gevangenisstraf door de Rechtbank van Bergen voor valsmunterij, vonnis uitgesproken op 25 augustus 2006, maar er blijkt op geen enkele wijze uit de motivering van de bestreden beslissing dat er

rekening zou worden gehouden met het gedrag van de eiser sinds deze feiten, het feit of de echtgenote van de eiser op de hoogte was van de feiten en de andere criteria die hierboven worden vermeld; Dat de veroordeling die de eiser heeft opgelopen dateert van 2008, dus van meer dan acht jaar geleden en sindsdien werd de eiser niet meer veroordeeld; Dat de bestreden beslissing vermeldt dat de eiser valse of vervalste documenten zou hebben voorgelegd aan de politie, wat enkel het voorwerp uitmaakt van een pv, maar dit gaat om feiten waarvoor de eiser nog niet is veroordeeld en waarover nog geen rechtelijke instantie heeft geoordeeld, zodat het vermoeden van onschuld hier zijn toepassing moet vinden; Dat de eiser sinds de veroordeling in 2008 geen enkele veroordeling heeft opgelopen en geen enkel ander strafbaar feit heeft gepleegd zoals zou zijn vastgesteld door een Rechtbank, zodat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met het gedrag van de eiser sinds de criminele feiten (...)."

Verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing is voorzien bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde oogmerken, met name de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Uit het administratief dossier blijkt daarnaast dat hij op 25 juni 2008 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Bergen tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens valsmunterij en dat er op 16 september 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld daar verzoeker op heterdaad betrapt werd in het bezit van een valse identiteitskaart en een vals rijbewijs. Dit maakt het ook een zaak van openbare orde. Gelet op voorgaanden is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat, rekening houdend met de ernst van de feiten, verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker kan niet in zijn voordeel invoeren dat hij sinds zijn veroordeling van 2008 geen strafbare feiten meer heeft gepleegd nu hij in 2016 op heterdaad betrapt werd in het bezit van valse identiteitsdocumenten. Het determinerende motief aangaande de toepassing van artikel 8, tweede lid van het EVRM luidt als volgt: *"Bovendien het feit dat zijn partner en kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."*

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Er werd wel degelijk een belangenafweging gemaakt die strookt met de elementen uit het administratief dossier.

De verwerende partij geeft toe dat het motief dat het hele gezin het grondgebied dient te verlaten feitelijke grondslag mist. Echter de motivering met betrekking tot het niet absolute karakter van artikel 8 van het EVRM blijft overeind. Zoals blijkt uit de uiteenzetting *supra* werd verzoeker veroordeeld in 2008 door de correctionele rechtbank van Bergen en werd hij op 16 september 2016 op heterdaad betrapt in het bezit zijnde van valse identiteitsdocumenten. Zelfs indien verzoeker zich zou kunnen beroepen op het bestaan van een gezinsleven, dan nog voorziet artikel 8, tweede lid van het EVRM dat een inmenging ervan mogelijk is ter vrijwaring van de belangen van de openbare orde, zoals *in casu* werd gemotiveerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en wetsebepalingen wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

5. Dienvolgens is niet voldaan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MILOJKOWIC